

ประโยค ป.ธ. ๕
แปล มคอเป็นไทย
สอบ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑

๑. มณจปีจปาทา ทิ สุกตงคฺเลน อฏฺจจฺกุลปฺปมาณาเยว วฏฺฏานฺติ ฯ เตนาห นวํ ปน ภิกฺขุณา มณจํ วา ปิจํ วา การยมาเนน อฏฺจจฺกุลปาทกํ กาเรตพฺพํ สุกตงคฺเลน อณฺยตฺร เหฏฺฐจิมาย อฏฺฐินิยา ตํ อติฏฺกามยโต เจทนกํ ปาจิตฺตियนฺติ ฯ

ยสฺมา ปน สุกตวิทฺตติ นาม อิทานิ มชฺฌิมสฺส ปุริสสฺส ติสฺโส วิทฺตติโย วฑฺฒกํหตฺเถน ทิยฑฺฒหตฺโถ โหตีติ กงฺขาวิทฺรณิยํ กุฎฺฐิการสิฏฺษาปทวณฺณนายํ วุตฺตํ ตสฺมา มชฺฌิมสฺส ติสฺโส องฺคฺลฺโย สตฺถุ เอกา องฺคฺลฺยํ สตฺถุ อฏฺจจฺกุลฺโย มชฺฌิมสฺส จตฺตพฺพิสฺสตี องฺคฺลฺโย โหนฺติ ฯ ตา มุฏฺฐจิริตฺนํ โหติ ฯ เตน อโปสถสฺสจฺจตฺตฎฺฐิกายํ มุฏฺฐจิริ- หตฺถปาทเกติ ปาทตลโต ยาว อฏฺฐินิยา เหฏฺฐจิมนฺโต ตาว มุฏฺฐจิริตฺนปฺปมาณปาทเก ฯ ตยฺจ โข มชฺฌิมสฺส ปุริสสฺส หตฺเถน ยสฺสทานิ วฑฺฒกํหตฺโถติ สมณฺญาตี วุตฺตํ ฯ ยสฺมา ปน ปกฺติปุริสสฺส ทิยฑฺฒมา องฺคฺลฺยํ มชฺฌิมสฺส เอกา องฺคฺลฺยํ โหติ ตถา วิทฺตติ- รตฺนํ พาหา พฺยาโม จ ตสฺมา มชฺฌิมสฺส มุฏฺฐจิริตฺนํ ปกฺติสฺส วิทฺตตฺถยาธิกมฺมุฏฺฐจิริตฺนํ โหตีติ นิฏฺฐจเมตฺถ คนฺตพฺพํ ฯ

มณจปฺปฎฺฐิปาทกา ตู มนุสฺสสงฺคฺเลน อฏฺจจฺกุลเมว วฏฺฏานฺติ ฯ เตนาห เสนา- สนภฺขนฺธเก น ภิกฺขเว อุจฺจา มณจปฺปฎฺฐิปาทกา ชาเรตพฺพวา โย ชาเรยฺย อาปตฺติ- ทุกฺกฏฺฐสฺส ฯ อนฺุชานามิ ภิกฺขเว อฏฺจจฺกุลปรมฺมํ มณจปฺปฎฺฐิปาทกนฺติ ฯ **(มงฺคฺลตฺถที่ป- นิยา ทฺตติโย ภาโค/ข้อ ๑๒๔ - ๑๒๖)**

๒. ยสฺมา ปน อคารเว ปจฺมํ วุตฺเต คารโว สุวิญญฺเยยฺโย โหติ ตสฺมา อคา- รวกฺธา ตาว สมာหริยเต ฯ โย ภิกฺขุ สตฺถิริ ธรรมาเน ติสฺส กาลฺลสฺส อุปฺภฺจานํ น- ยาตี สตฺถิริ อนฺุปาหเน จงฺกมฺนฺเต สอฺปาหโน จงฺกมฺติ นีเจ จงฺกเม จงฺกมฺนฺเต

อุจเจ จงกเม จงกมติ เทภูจา วสนเต อุปริ วสติ สตถุ ทสสนฏฺจาเน อุโภ อังเส
 ปารุปติ ฉตฺตํ ชาเรติ อุปาหนํ ชาเรติ นหยาติ อุจจารํ วา ปสฺสาวํ วา กโรติ ปริ-
 นิพฺพุเต วา ปน เจตียํ วนฺทิตฺตํ น คจฺจติ เจตียสฺส ปณฺณายนฏฺจาเน สตถุ ทสสนฏ-
 จาเน วุตฺตํ สพฺพํ กโรติ อยํ สตถฺริ อคารโว นาม ฯ โย ปน ฅมฺมสฺสวเน สงฺฆมฺเฏ
 สกฺกจฺจํ น คจฺจติ สกฺกจฺจํ ฅมฺมํ น สฺสนาติ นิทฺทายติ วา สมฺมุลปนฺโต ว นิสฺสีติ
 สกฺกจฺจํ น คณฺหาติ น ชาเรติ น วาเจติ อยํ ฅมฺเม อคารโว นาม ฯ โย ปน เถเรน
 ภิกฺขุณา อนชฺฌมฺโฏจ ฅมฺมํ เทเสติ ปณฺหํ กเถติ วุฑฺฒเณ ภิกฺขุ ฅมฺมณฺโตะ คจฺจติ
 ติฏฺฐติ นิสฺสีติ ทุสฺสปลลตฺถิกํ วา หตฺถปลลตฺถิกํ วา กโรติ สงฺฆมชฺฌเณ อุโภ อังเส
 ปารุปติ ฉตฺตฺอุปาหนํ ชาเรติ อยํ สงฺฆเณ อคารโว นาม ฯ เอกภิกฺขุสฺสมิมฺปิ หิ อคารเว
 กเต สงฺฆเณ อคารโว กโต ว โหตีติ อิํ ชุทฺทกวิภงฺเก ฉกฺกนินฺทเสวณฺณนายณฺเจว
 สงฺคีตีสฺสฺสฺเต ฉกฺกนินฺทเสวณฺณนายณฺจ วุตฺตํ ฯ

ยถา เจตียํ อุทฺทิสฺส กตํ สตถฺนํ อุทฺทิสฺส กตสฺทิสฺสํ เอวํ เจตียสฺส ปุโรโต กตํ
 สตถุ ปุโรโต กตสฺทิสฺสเมวาติ อาห ปรินิพฺพุเต วา ปนาตีอาที ฯ สกฺกจฺจํ น คจฺจตีติ
 อคารวํ อุปฺปาเตตฺวา อุปฺสงฺกมตี ฯ ยถา ลิกฺขาย เอกเทเส โภปิเต อคารเว จ กเต
 ลิกฺขา กุปฺปติ สพฺพตฺถ จ อคารวํ กตํ นาม โหตี สมฺมทฺยโต สํวรสมาทานํ อวยวโต
 เมโท โหตี เอวํ เอกภิกฺขุสฺสมิมฺปิ อคารโว กโต ว โหตีติ สงฺคีตีสฺสฺสฺตมฺมิกา ฯ **(มงคลตฺถ**
ทีปนิยา ทฺติโย ภาโค/ข้อ ๒๖๖ - ๒๖๗)

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๕ แปล มคธเป็นไทย

๑. จริงอยู่ ทำแต่เพียงและตั้งมีประมาณ ๘ นิ้ว โดยนิ้วพระสุคตเท่านั้น จึงควร ฯ เพราะเหตุนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า ก็ ภิกษุจะให้ทำแต่เพียงหรือตั้งใหม่ ฟังให้ทำมีเท่าใด ๘ นิ้ว โดยนิ้วพระสุคต เว้นไว้แต่แม่แครงเบื้องล่าง เมื่อภิกษุให้ทำเกินประมาณนั้น เป็นเนทนกปาจิตตีย์ (ปาจิตตีย์มีอันให้ตัดเป็นวินัยกรรม) ฯ

ก็เพราะอรรถกถาจารย์กล่าวไว้ ในอรรถกถาฎีกการสิกขาบทในคัมภีร์กังขาวิตรณีว่า ที่ชื่อว่าคืบพระสุคต เป็น ๓ คืบของคนขนาดกลางในบัดนี้ ว่าโดยศอกข้างไม้ เป็น ๑ ศอกคืบ ฉะนั้น ๓ นิ้วของคนขนาดกลาง จึงเป็น ๑ นิ้วของพระบรมศาสดา เพราะเหตุนั้น ๘ นิ้ว ของพระบรมศาสดา จึงเป็น ๒๔ นิ้วของคนขนาดกลาง ฯ ๒๔ นิ้วของคนขนาดกลางเหล่านั้นเป็น ๑ ศอกกำ ฯ เพราะเหตุนั้น ในฎีกาอุโปสถสูตร พระฎีกาจารย์จึงกล่าวไว้ว่า บทว่า มุญฺหิตฺถตฺถปาทเกตฺตวามฺวา มีเท่าประมาณศอกกำ จากพื้นเท้าจนถึงที่สุดเบื้องล่างแห่งแม่แครง ฯ ก็แล ศอกกำที่เรียกว่าศอกข้างไม้ในบัดนี้ เท่ากับศอกของคนขนาดกลาง ฯ ก็เพราะ นิ้วครึ่งของคนปกติ เป็น ๑ นิ้วของคนขนาดกลาง คืบ ศอก แขนและวา ก็เหมือนกัน ฉะนั้น ในอธิการนี้ บัณฑิตพึงถึงความตกลงใจว่า ๑ ศอกกำของคนขนาดกลาง เป็น ๑ ศอกกำกับ ๑ คืบ ของคนปกติ ฯ

ส่วนเชิงรองทำแต่เพียงเพียง ๘ นิ้ว โดยนิ้วของคนสามัญเท่านั้นจึงควร ฯ เพราะเหตุนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสไว้ในเสนาสนขันธกะว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงใช้สอยเชิงรองทำแต่เพียงสูง รูปใดพึงใช้สอย ต้องทุกกฎ ฯ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตเชิงรองทำแต่เพียง ๘ นิ้ว เป็นอย่างยิ่ง ฯ

๒. ก็เพราะเมื่อก้าวความไม่เคารพไว้ก่อนแล้ว ความเคารพก็จะพึงเข้าใจได้ง่าย ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงประมวลเรื่องไม่เคารพมาไว้ก่อน ๑ ในอรรถกถาฉกนิเทศในชุตทวิภังค์ และในและในอรรถกถาฉกนิเทศ ในสังคีตีสสูตร พระอรรถกถาจารย์ก็กล่าวไว้ดังนี้ว่า ภิกษุใด เมื่อพระบรมศาสดายังทรงพระชนม์อยู่ ไม่ไปสู่ที่บำรุง ในกาลทั้ง ๓ เมื่อพระบรมศาสดาไม่ฉลองพระบาท เสด็จจงกรมอยู่ ก็สวมรองเท้าเดินจงกรม เมื่อเสด็จจงกรมอยู่ ณ ที่จงกรมต่ำ ก็เดินจงกรมในที่จงกรมสูง เมื่อประทับอยู่ชั้นล่าง ก็อยู่ชั้นบน ในที่มองเห็นพระบรมศาสดา ก็ห่มคลุม กั้นร่ม สวมรองเท้า อาบน้ำ ถ่ายอุจจาระหรือถ่ายปัสสาวะ ก็หรือว่า เมื่อพระบรมศาสดาปรินิพพานแล้ว ก็ไม่ไปไหว้พระเจดีย์ ในที่เป็นที่ปรากฏแห่งพระเจดีย์ เธอก็ยังทำความไม่เคารพทุกอย่างที่กล่าวแล้ว ในที่มองเห็นพระบรมศาสดา ภิกษุนี้ ชื่อว่าไม่มีความเคารพในพระบรมศาสดา ๑ ก็ภิกษุใด เมื่อเข้าประกาศการฟังธรรม ก็ไม่ไปด้วยความเคารพ ไม่ฟังธรรมด้วยความเคารพ หลับเสียหรือมัวนั่งคุยกัน ไม่เรียน ไม่ทรงจำ ไม่บอกธรรมด้วยความเคารพ ภิกษุนี้ชื่อว่าไม่มีความเคารพในพระธรรม ๑ ก็ภิกษุใด พระเถระไม่ได้มอบหมาย (เชื้อเชิญ) ก็แสดงธรรมกล่าวปัญหา เติบ ยืน นั่งเบียดพระผู้แก่ เอาผ้าหรือมือรัดเข้า ในท่ามกลางสงฆ์ ก็ยังห่มคลุม กั้นร่มสวมรองเท้า ภิกษุนี้ ชื่อว่าไม่มีความเคารพในพระสงฆ์ ๑ เพราะว่า เมื่อทำความไม่เคารพแม้ในภิกษุรูปเดียว ก็ชื่อว่าได้ทำความไม่เคารพในพระสงฆ์ด้วย ๑

ฎีกาสังคีตีสสูตรว่า กรรมที่ภิกษุทำเฉพาะองค์พระเจดีย์ ก็เป็นเหมือนกับกรรมที่ทำเฉพาะพระบรมศาสดาฉันใด กรรมที่ภิกษุทำข้างหน้าพระเจดีย์ ก็เป็นเหมือนกับกรรมที่ทำต่อพระพักตร์พระบรมศาสดานั้นแหละ ฉะนั้น เพราะเหตุนี้ พระอรรถกถาจารย์จึงกล่าวว่า ปรีนิพพุเต วา ปน เป็นต้น ๑

สองบทว่า สกุกจัน คจจติ ความว่า เข้าไปแบบยังความไม่เคารพให้เกิดขึ้น ๑ เมื่อสิกขาบางส่วนอันภิกษุให้กำเรียบแล้ว และเมื่อความไม่เคารพอันภิกษุทำแล้ว สิกขาที่ย่อมกำเรียบและความไม่เคารพก็ชื่อว่าภิกษุกระทำแล้วในสิกขาบททั้งหมด การสมาทานสังวร ย่อมมีได้โดยการเกิดพร้อมกัน ความเสีย (สังวร) ย่อมมีโดยส่วนย่อยฉันใด ความไม่เคารพ อันภิกษุทำแล้วแม้ในภิกษุรูปเดียว ก็ชื่อว่าเป็นอันทำแล้ว (ในพระสงฆ์) ด้วย ฉะนั้น ๑

พระธรรมปริยัติโสภณ ชวนปญโญ วัดไตรมิตรวิทยาราม...แปล.

สนามหลวงแผนกบาลี...ตรวจแก้.